

تأکید دیرکل جماعت بر انسجام، تاب آوری اجتماعی و توسعه‌ی خدمت‌رسانی

تهران - پایگاه اطلاع‌رسانی اصلاح

در همین چارچوب، دیدار آنلاین دیرکل جماعت با عموم اعضا و هواداران برگزار شد که در آن، بر ضرورت همدلی، مسئولیت‌پذیری جمعی و پایبندی به رویکردهای مدنی در مواجهه با شرایط موجود تأکید شد.

مشروح پیام استاد عبدالرحمن پیرانی، دیرکل جماعت دعوت و اصلاح، در دیدار با عموم اعضا و هواداران این تشکل مدنی در شامگاه پنجشنبه، ۱۰ اردیبهشت‌ماه ۱۴۰۵، به شرح زیر است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بِنِعْمَتِهِ تَبِمُ الصَّالِحَاتُ، وَيَتَوْفِقُهُ تَحَقُّقُ الْمَقَاصِدِ وَالْغَايَاتِ،
وَيَفْضِلُهُ تَزَادُ الْبُرَكَاتُ وَالْحَسَنَاتُ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى الْمُبْعُوْثِ رَحْمَةً
لِلْكَائِنَاتِ، وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَمَنْ سَارَ عَلَى هَدْيِ التَّرْشَادِ وَالنَّبَاتِ.

پروردگار خالق هستی را می‌ستاییم و بر آستان کبریائی‌اش سر تعظیم و بندگی فرود می‌آوریم و بر پیامبر رحمت حضرت محمد ﷺ و سایر پیام‌آوران و رسولان الهی و تمامی مصلحان، خادمان دین و ملت، مدافعان عدالت و آزادی و آبادانی و

نیز کسانی که در نتیجه‌ی تجاوز به کشور و سرزمین عزیزمان ایران جان خود را تقدیم نمودند، درود می‌فرستم. برای ملت شریف ایران پیروزی، شکست‌ناپذیری، آرامش، امنیت، رهائی از تنگناها و بلاها و وفاق و همدلی را مسئلت داریم.

بسیار خوشوقتیم و پروردگار رحمان و رحیم را شاکرم که توفیقی عنایت فرمود تا هرچند غیرحضور در جمع ایمانی و معنوی شما عزیزان، اعضا و هواداران جماعت حضور به هم رسانیم؛ به‌ویژه در شرایط و اوضاع کنونی که اسباب نگرانی واقعاً وجود داشته و دارد. امیدوارم این اجتماع خجسته با حضور ملانک و نزول نور رحمت الهی قرین بوده و دیداری راه‌گشا و هدایت‌گر باشد.

از خداوند بزرگ برای کاک فرشاد سعیدی عزیز که بر اثر حمله‌ی اخیر آسیب دیده و هم‌اکنون در بیمارستان ارومیه بستری است و نیز برای سایر هموطنانی که به هر علتی در بستر بیماری قرار دارند، شفای عاجل و صحت و سلامتی را طلب می‌کنیم.

اما بعد؛

اجازه فرمایید عرایض را با الهام از آیه‌ی ۲۹ سوره‌ی مبارکه‌ی الرحمن آغاز بکنم. خداوند بزرگ جلّ جلاله می‌فرماید:

﴿يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾ (الرحمن / ۲۹)

هرکس در آسمان‌ها و زمین است هر آنچه را که نیاز دارد از پیشگاه پروردگارش طلب می‌کند و او پیوسته و هر لحظه‌ای در کاری است.

قابل توجه است خداوند بزرگ مفاهیمی از قبیل: تغییر، تبدیل، پویایی و نو شدن مداوم را از ویژگی‌های جوهری هستی و موجودات به‌صورت کلی قرار داده است؛ هرچند جامعه‌ی انسانی بیش از سایر موجودات شاهد این دگرگونی و تحولات

طبیعی و نیز ارادی بوده و هست. بر این اساس قاعده و قانون الهی ﴿كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾ تأکید می‌نماید که:

﴿كُلَّ وَقْتٍ وَحِينٍ هُوَ فِي أَمْرٍ مِنَ الْأُمُورِ، يُجَدِّدُ أَحْوَالَ وَيُعَيِّرُ أَوْضَاعًا وَيُحْيِي أَشْخَاصًا وَيُمِيتُ آخَرِينَ بِحَسَبِ قَضَائِهِ الْأَزَلِيِّ﴾

(احوالی را نو و اوضاعی را تغییر و به اشخاصی حیات و به دیگرانی مرگ عطا می‌کند).

﴿وَلَمَّا أَفْضَى الْإِخْبَارُ إِلَى حَاجَةِ الْإِنْسَانِ إِلَيْهِ تَعَالَى اتَّبَعَتْ بِأَنَّهُ الْإِحْتِيَاجُ عَامٌّ لِأَهْلِ الْأَرْضِ وَأَهْلِ السَّمَاءِ﴾

(به دنبال طرح موضوع نیاز مداوم انسان نسبت به یاری پروردگار، تأکید می‌شود که این نیاز و وابستگی برای تمامی اهالی آسمان‌ها و زمین عمومیت و شمولیت دارد).

در واقع این آیه یک اصل توحیدی را مورد تأکید قرار می‌دهد و آن این‌که: هر آنچه و هر آن‌که در آسمان و زمین است، به این دلیل که آفرینش پروردگار است، لذا در پیدایش، بقا و ادامه‌ی حیات به حمایت و هدایت پروردگارش نیاز دارد و حاجت خود را به زبان حال و یا به زبان قال تنها از او طلب می‌کند و پروردگار هستی نیز در هر لحظه و زمانی برای اداره‌ی هستی، آفرینشی جدید را اراده و طرحی نو دراندازد و حرکت هستی و موجودات را با حکمت، قدرت و رحمت بی‌بدیل خویش مدیریت می‌کند.

در این سیاق شایسته است انسان به عنوان اشرف مخلوقات که آگاهانه مسئولیت امانت‌جانشینی پروردگار (یعنی: آبادانی زمین، بندگی خداوند و اقامه‌ی عدل) را پذیرفته، در جهت بهبود مداوم حرکت حیات و نیل به برتری اندیشه، فکر،

اعمال و رفتار در پرتو فرامین و توصیه‌های ربّانی خداوند علیم و حکیم اقدام نماید. همان‌گونه که می‌فرماید:

﴿تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ * الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ (الملک ۱-۲)

(فرخنده و بسی مبارک است آن پروردگاری که فرمانروائی تنها از آن اوست و او بر انجام هر کاری تواناست و مرگ و حیات را آفریده تا ببیند چه کسی بهتر عمل می‌کند).

همان‌گونه که ملاحظه می‌فرمایید، در این آیه مرگ بر حیات پیشی گرفته است: ﴿خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ﴾. زیرا مرگ خطرترین و مهم‌ترین رخدادی است که در زندگی هر فردی اتفاق خواهد افتاد و به عمر، زندگی، تصرّفات و تأثیرات او در این جهان برای همیشه خاتمه می‌دهد و پس از آن یا به اعلی‌علیین صعود و یا خدای ناخواسته به اسفل سافلین سقوط می‌کند. پس پیام این آیه و یا بهتر بگوییم هشدار است که می‌دهد، در اهمّیت اهتمام جدّی به تلاش مستمر به‌منظور بهبود و اصلاح هرچه بهتر حرکت حیات و برگزیدن احسن عمل و بازگشت به صراط مستقیم نهفته است؛ تا قادر شود با بهره‌گیری شایسته از فرصت‌ها، ظرفیت‌ها، شرایط و اوضاعی که فراروی افراد، جریان‌ها و ملّت‌های مسلمان قرار می‌گیرد، توصیه‌ی ربّانی را در زندگی زودگذر خویش محقّق سازند و فراموش نکنند که فرصت عمر گران‌بهارتر و در عین حال کوتاه‌تر از آن است که با اهمال، قصور و غفلت سپری و به هدر داده شود.

لذا در این سیاق علما فرموده‌اند: دو مفهوم محوری و توحیدی ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ (تنها تو را پرستش می‌کنیم و تنها از تو یاری می‌طلبیم) که در هر

شبانه‌روز بارها از زبان اهل ایمان تکرار می‌شوند، دو مفهوم متلازم و متکامل هستند که نشان از رهائی و آزادی انسان و برگزیدن آگاهانه‌ی راه رستگاری دارد. اولی معرفت است و عبادت و دومی استقامت است و استعانت.

در واقع عبودیت، در بندگی آگاهانه‌ی پروردگار، وفای به عهد، رضایت به قضا و قدر پروردگار، قناعت به آنچه او عطا فرموده و نیز در پاسداری و التزام به حدود الهی نهفته است؛ همان‌گونه که الله جلّ جلاله فرمان می‌دهد: ﴿أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ﴾ و یا می‌فرماید: ﴿تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا﴾. و استعانت عبارت است از تسهیل نمودن و آسان ساختن اموری که انجام آن‌ها قرین مشقت و صعوبت باشد و نیز به معنای أخذ به مبدأ اساسی اسباب و حرکت در پرتو سنت‌ها و قوانین الهی حاکم بر هستی و جامعه‌ی انسانی است.

در واقع دو واژه بلند ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ از یک سو نشان از تلازم میان هدف و وسیله و نتیجه و سبب دارد و از دگر سو بر ضرورت معرفت و شناخت کافی آمر و فرمان‌دهنده و تنها معبود حقیقی و شایسته بندگی و نیز معرفت امر و فرمان به بندگی تأکید می‌نماید.

خواهران و برادران ایمانی و ارجمندم! شما نیک می‌دانید که بر اساس تعالیم بلند دین مبین اسلام، عمل و اقدام شایسته، به‌ویژه در زمان، مکان و شرایط خاص، مصداقی از مصادیق امانتداری و وفای به عهد محسوب می‌شود. همان‌گونه که خداوند بزرگ می‌فرماید:

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ (نساء / ۵۸)

(همانا خداوند به تمامی شما انسان‌ها فرمان می‌دهد که «امانت» را به

صاحبانش بسپارید یا برگردانید و هنگامی که در میان مردم به داوری می‌پردازید، دادگرانه داوری بکنید. بی‌گمان این فرمان الهی - مبتنی بر ادای امانت و اجرای عدالت - بهترین پند و اندرز است که پروردگار بزرگ شما را به انجام آن فرا می‌خواند. همانا او شنوای بینا است؛ گفتار شما را می‌شنود و احوال شما را می‌بیند).

بدیهی است پیام و مفهوم این فرموده‌ی ربّانی با همه‌ی مردم و در تمامی اوقات و شئون زندگی آن‌ها ارتباطی تنگاتنگ دارد که نشان از جهانی و جاودان بودن دین مبین اسلام و نیز رحمت و شفقت پروردگار نسبت به همه‌ی انسان‌ها دارد. قابل توجه است که واژه‌ی امانت در این آیه به صورت جمع آمده است ﴿الْأَمَانَاتِ﴾؛ زیرا امانت انواعی دارد، از جمله:

- ۱- امانت بزرگ عمر و شخصیت حقیقی هر فرد و به اصطلاح قرآن مجید (نفس) و مسئولیت پاسداری شایسته از آن.
- ۲- امانت ارزشمند و گران‌بهای دین و شرایع آسمانی که راهنما و چراغ راه زندگی است.
- ۳- امانت مهمّ خانواده و نعمت فرزندان، نزدیکان و دوستان صمیمی که اسباب آرامش، رحمت، شفقت، مودّت، محبّت، رشد و تعالی هستند.
- ۴- امانت و نعمت مال حلال، دارائی و امکانات که وجود آن لازمه‌ی حیاتی عزّتمندانه است.
- ۵- امانت مسئولیت‌های اجتماعی مؤثر و نیز همراهی مؤثر با حرکت‌ها و جریان‌های برخوردار از اصالت فکر و اندیشه، اهداف و استراتژی و توانا در ارائه‌ی خدمت به هم‌نوعان و هم‌وطنان.

۶- امانت علم و تخصص و مسئولیت‌تیین و رسالت دعوت به ارزش‌های والای اسلامی و انسانی و انواعی دیگر از امانت‌ها.

مثلاً امانتی که در احسن القصص قرآن (داستان حضرت یوسف علی نبینا و علیه الصلوة والسلام) آمده است، همان‌گونه که قرآن مجید از زبان او می‌فرماید:

﴿جَعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ﴾ (یوسف / ۵۵)

(یوسف خطاب به عزیز مصر گفت: مرا بر خزانه‌های این سرزمین برگمار؛ همانا من بسی حافظ و نگه‌دارنده و دانا و توانا نسبت به نحوه‌ی تصرف، تولید و توزیع عادلانه هستم).

بدیهی است پیشنهاد مسئولانه‌ی حضرت یوسف در برگزیدن امانت‌پاسداری از سرمایه‌ها و دارائی‌های سرزمین پهناور مصر آن زمان و ابراز آمادگی به‌منظور ایفای نقش و تلاش برای حفظ و تأمین مصالح و منافع عمومی و حمایت از آن‌ها، در واقع بر اساس سنت اهل فضل و کمال و خادمان ملت و میهن در طول تاریخ صورت گرفت که امری بسیار ستودنی است و چه زیبا قرآن مجید بر این احساس مسئولیت و دلسوزی یوسف، مهر تأیید می‌گذارد و می‌فرماید:

﴿وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُ مِنْهَا حَيْثُ شَاءَ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ * وَلَا جُزْءَ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾ (یوسف / ۵۶-۵۷)

(به شیوه‌ی خداوند علیم و حکیم، پاکی و صداقت او را آشکار ساخت و شاه مصر را نسبت به او شگفت‌زده نمود و جایگاه و منزلت یوسف را ارتقا داد تا گام‌هایش را در جهت تحقق اهداف بلند استوارتر بردارد). تأکید فرمود: ﴿وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ﴾ (و پاداش نیکوکاران را تباه نمی‌گردانیم) و ﴿وَلَا جُزْءَ الْآخِرَةِ خَيْرٌ

لِّلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿۱۰﴾ (و همانا اجر و پاداش کسانی که ایمان آورده و تقوا را پیشه می‌کنند به بهترین وجه خواهیم داد).

بدیهی است که در این آیات بیّنات، بر مفاهیم بلندی بسان امانتداری، اقامه‌ی قسط و عدل و پاسداری از فرصت‌ها و ظرفیت‌ها در پرتو علم، دانش و تخصص و استفاده‌ی شایسته و هوشیارانه از آن‌ها (به‌ویژه به نسبت حرکت‌ها، جریان‌ها، ملّت‌ها و دولت‌ها)، ضرورت مضاعف مورد تأکید قرار گرفته است.

در خاتمه لازم می‌دانم چند مطلب را مورد تأکید مجدد قرار دهم:

۱- همان‌گونه که در بیانیه‌ی مورّخه‌ی ۱۹ اسفند ۱۴۰۴ نیز تصریح شده، جماعت تجاوز ظالمانه‌ی دولت آمریکا و رژیم غاصب اسرائیل به حریم کشور عزیزمان ایران را قاطعانه محکوم نموده و بر ارواح تمامی کسانی که در این جنگ نابرابر جان را در دفاع از وطن و ملّت تقدیم نمودند و شهید شدند، صمیمانه درود می‌فرستد و اداره‌ی موقّق کشور در این شرایط حسّاس را ارج می‌نهد و آرزو می‌کند که هرچه زودتر این جنگ به نفع کشورمان خاتمه یابد.

۲- تلاش‌های مستمر و دلسوزانه‌ی اعضا و هواداران جماعت در جهت تقویت ارتباط با اعضا، نزدیکان و همسایه‌ها و تلاش برای ارتقای تاب‌آوری و شکیبائی، تقویت روحیه‌ی نوع‌دوستی و هشدار نسبت به تأثیرپذیری از شایعات و اخبار نادرست، نشان از مسئولیت‌پذیری و حُسن ادای وظیفه‌ی دینی و ملی دارد. در این سیاق قابل توجّه است که خداوند بزرگ در آیات متعدّد قرآن مجید، اهل ایمان را به حفظ توازن هنگام خوشی و ناخوشی، صحت و سلامتی و درد و رنج، آرامش و آسایش و خوف و ترس و موقّیّت و ناکامی فرا می‌خواند تا همواره ارتباط خود را با پروردگارش حفظ نماید و یقین داشته باشد که ابتلا، امتحان، تنگناها و سختی‌ها

به‌مثابه‌ی ایستگاه و محلّ توقّف است تا با درس گرفتن از ابتلای پیش‌آمده و با توکل بر لطف و رحمت پروردگار، از نو حرکت حیات و زندگی را بر مسیر درست هدایت و مدیریت کند. به خاطر اهمّیت صبر و نقش اساسی آن است که خداوند بزرگ فرمود: ﴿إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (صابران را اجر بی‌شمار است).

۳- لازم است تمامی اعضا و مسئولان گرامی جماعت، مصوّبه‌ی حکیمانه‌ی اخیر شورای مرکزی مبنی بر تشکیل مجامع مشورتی و فعال نمودن آن‌ها را با محوریت مسئولان محترم اجرائی و معاونت‌ها مورد اهتمام جدّی قرار داده و با تشریک مساعی نسبت به تعیین نیازها و اولویت‌های جامعه‌ی هدف و متناسب با توانایی‌ها و امکانات جماعت، تصمیمات مقتضی را اتخاذ نمایند. شما خواهان گرامی و برادران ارجمند مستحضر هستید که مجامع مشورتی، همان منتخبان کنگره و اعضای فعال جماعت در شهرستان‌ها هستند؛ لذا شورای محترم مرکزی به آن‌ها تفویض اختیار نموده تا در پرتو قوانین، استراتژی‌ها و اهداف جماعت، میان نیازها و اولویت‌های شهرستان‌های مربوطه و امکانات و توانایی‌های موجود وفاق ایجاد نموده و تمامی اعضای جماعت را به همکاری دعوت نمایند.

۴- همان‌گونه قبلاً نیز تأکید شده، لازم است مجامع مشورتی به‌صورت جدّی در جهت برقراری و تقویت ارتباط هدفمند با شخصیت‌ها، جریان‌ها و نیز نهادهای مربوطه اقدام نمایند تا از یک سو جامعه بیش از پیش نسبت به توانایی‌ها و ظرفیت‌های مورد اعتماد جماعت آشنائی پیدا کند و از دگر سو زمینه‌های بیشتری برای خدمت‌رسانی و نقش‌آفرینی فراهم شود. زیرا همان‌گونه که مستحضر هستید، جماعت در قامت تشکلی مدنی، سراسری، مستقلّ و برخوردار از اصالت و

سلامت فکر و اندیشه، توفیق یافته تا ضمن تأکید بر هویت اصلی خویش، از تعصبات مذهبی و فرقه‌ای و تمامیت‌خواهی عبور کرده و بیش از چهار دهه، متناسب با توان و ظرفیت موجود، خدماتی ماندگار را در حوزه‌های فرهنگی، اجتماعی، تربیتی و خیریه ارائه نماید.

شایسته است در شرایط کنونی تلاش‌ها را دو چندان بکنیم و در جهت ارائه‌ی خدمات به نیازمندان از هیچ کوششی فروگذار نباشیم و توصیه‌های پیامبر رحمت

ﷺ را نصب‌العین خود قرار دهیم که می‌فرماید: «الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الْأُولَى»

و یا فرمود: «اللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا دَامَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ»
وَفَقَّكُمْ اللَّهُ لِمَا يُحِبُّ وَيَرْضَاهُ.

سربلند و سرافراز باشید.

وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

منبع: پایگاه اطلاع‌رسانی اصلاح